

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/23/2014
Identifikačné číslo spisu:	3012200803
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3012200803.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: Zlatá huta, spol. s r.o., IČO: 31 426 964, so sídlom Bernolákova 11/3040, Trenčín, zastúpený advokátom JUDr. Bohuľom Novákom, Advokátska kancelária so sídlom Horná 27, Banská Bystrica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020506/1/1146203/2012/5199-r zo dňa 31. augusta 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S 152/2012-72 zo dňa 4. decembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S 152/2012-72 zo dňa 4. decembra 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu uvedené v záhlaví tohto rozsudku v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Trenčín č. 9300401/5/240506/2012 z 4. mája 2012, a postupu predchádzajúceho ich vydaniu a súčasne žiadal ich zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd zákonnosť preskúmaných rozhodnutí posudzoval v intenciách ustanovení § 49 ods.1, 2 písm. a/ v spojení s § 51 ods.1, písm. a/, s § 2 ods.1 a s § 67 ods. 1,3 a § 79 ods.2,4 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej zákon č. 222/2004 Z.z. alebo zákon o DPH), ktoré citoval a súčasne posudzoval zákonnosť preskúmaných rozhodnutí v intenciách ustanovení § 1a písm. c/ v spojení s § 2 ods. 1,6, s § 15 ods. 1,13,14, s § 15b ods.1 a s § 29 ods. 1,2,4, 8, s § 44 zákona č.511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len

zákon o správe daní alebo zákon č. 511/1992 Zb.).

Krajský súd z administratívneho spisu zistil, že žalovaný rozhodnutím č. 1020506/1/1146203/2012/5199-r zo dňa 31. augusta 2012 potvrdil rozhodnutie- dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín č. 9300401/5/240506/2012 z 4. mája 2012, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2008 v sume 634 985,16,-€ z dôvodu, že nepreukázal splnenie podmienok na odpočet DPH podľa § 49 ods. 2, písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. z nákupu zlata od dodávateľa spol. A Energie s.r.o. Trnava v celkovej sume 9 305 816 Sk a z nákupu zlata od dodávateľa spol. A.J. Secret Consulting s.r.o. Bratislava, v celkovej sume 9 823 746 Sk.

Krajský súd mal preukázané, že žalobca podal dňa 4. júna 2008 daňové priznanie DPH za zdaňovacie obdobie máj 2008, v ktorom si uplatnil nárok na nadmerný odpočet DPH v sume 15 717 879 Sk (521.738 eur). Poukazom a § 79 zákona o DPH konštatoval, že žalobca si mohol nadmerný odpočet odpočítat' od vlastnej daňovej povinnosti v nasledujúcom zdaňovacom období, t. j. v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie jún 2008 s tým, že ak nadmerný odpočet DPH prevyšoval daňovú povinnosť v zdaňovacom období za jún 2008 alebo, ak si uplatňoval ďalší nadmerný odpočet DPH, potom správca dane bol povinný mu nadmerný odpočet DPH za máj 2008 vrátiť do 30 dní od dátumu podania daňového priznania za zdaňovacie obdobie jún 2008. Krajský súd zistil, že správca dane začal u žalobcu dňa 27. júla 2008 kontrolu na zistenie oprávnenosti nadmerného odpočtu DPH podľa § 15 ods. 14 zákona č. 511/1992 Zb. a do 10 dní po skončení kontroly vydal rozhodnutie a vrátil žalobcovi len časť nadmerného odpočtu DPH v sume 195 000 eur t. j. len z preukázaných obchodov. Poukázal na rozdiel medzi daňovou kontrolou na zistenie oprávnenosti vrátenia nadmerného odpočtu DPH a „riadnou“ daňovou kontrolou DPH, pričom obe daňové kontroly upravuje § 15 zákona o správe daní a poplatkov. Uviedol, že medzi týmito kontrolami je rozdiel v spôsobe začatia kontroly a vo vydaní rozhodnutia po kontrole poukazom na zákonnú úpravu v § 15 ods.14 zákona o správe daní. Ďalej uviedol, že podľa § 15b zákona o správe daní správca dane môže vykonať opakovanú daňovú kontrolu za splnenia zákonných podmienok, t. j. po vykonaní riadnej daňovej kontroly, pretože výsledky opakovanej daňovej kontroly by nebolo možné porovnať s výsledkami tzv. riadnej daňovej kontroly.

Krajský súd poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu a relevantnú právnu úpravu, ktorú citoval, vo vzťahu k námietke žalobcu, že už nemohla prebehnúť daňová kontrola a ak daňové orgány opakovane vykonali kontrolu, porušili zásadu legálnej licencie a zásadu enumeratívnosti verejných pretenzií v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, konštatoval, že daňová kontrola, ktorú správca dane vykonal u žalobcu od 27. 7. 2008 do 14. 9. 2009 bola zameraná na zistenie oprávnenosti žalobcom uplatneného nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH z dodania tovaru; zákon o správe daní a poplatkov nevylučuje, aby po vykonaní daňovej kontroly zameranej na oprávnenosť nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH podľa § 79 zákona o DPH, nebola vykonaná u daňového subjektu daňová kontrola zameraná na daňovým subjektom uplatnený odpočet DPH z tovarov a služieb podľa § 49 zákona o DPH; vykonanie daňovej kontroly na posúdenie nároku na odpočet DPH nebolo zákonom o správe daní vylúčené ani v prípade, ak ide o rovnaké zdaňovacie obdobie a posudzované sú okrem iných aj dodávky tovarov a služieb, ktoré už boli predmetom nadmerného odpočtu DPH, pretože pre ich uplatnenie sú zákonom stanovené iné hmotnoprávne podmienky (odpočet DPH upravuje § 49 zákona o DPH a nadmerný odpočet DPH upravuje § 79 tohto zákona). Krajský súd preto neprihliadol na námietku žalobcu, že potom ako bola vykonaná daňová kontrola (od 27. 7. 2008 do 14. 9. 2009) na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH podľa § 79 zákona o DPH, už nebolo možné vykonať daňovú kontrolu (od 4. 5. 2011 do 3. 5. 2012) v zmysle § 49 zákona o DPH za rovnaké zdaňovacie obdobie t. j. máj 2008.

Krajský súd poukázal na to, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobca si v zdaňovacom období máj 2008 uplatnil odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH z nákupu zlata od dodávateľa spoločnosti A Energie, s.r.o., Trnava v celkovej sume 9 305 816,58 Sk z dodávateľských faktúr: č. 20080026 zo dňa 8. 4. 2008, č. 20080033 zo dňa 6. 5. 2008, č. 20080034 zo dňa 9. 5. 2008, č. 20080035 zo dňa 14.5.2008, č. 20080036 zo dňa 15.05.2008, č. 20080037 zo dňa 20.5.2008, č. 20080039 zo dňa 27.5.2008, č. 200801 zo dňa 16.5.2008, č. 50080030 zo dňa 6.5.2008, č. 50080031 zo dňa 9.5.2008, č. 50080032 zo dňa 16.5.2008, č. 50080033 zo dňa 19.5.2008, č. 50080034 zo dňa

23.5.2008, č. 50080035 zo dňa 28.05.2008; predmetom všetkých faktúr boli dodávky zlata - plech o hrúbke 8 mm. S obsahom Au, o rýdzosti 999,9/1000 hmotnosť v gramoch. Krajský súd k obchodom, ktoré žalobca uzavrel so spoločnosťou A Energie, s.r.o., Trnava, konštatoval, že žalobca nakupoval investičné zlato od dodávateľa, ktorý ho nakúpil od spol. LAZZA, s.r.o., Poriadie, pričom investičné zlato pochádzalo od spoločnosti Sch?eller Münzhandel GmbH, Wien a ako finálny dodávateľ zlata pre platiteľa vystupovala práve spoločnosť A Energie, s.r.o., Trnava, poukazom na to, že konateľ A Energie, s.r.o. W. sa nezdržiava v sídle spoločnosti ani v mieste bydliska, ktorá skutočnosť sama osebe nebola dôvodom neuznania nároku na odpočet DPH z nákupu zlata od tejto spoločnosti s tým, že česká aj slovenské spoločnosti sa zaoberali iba obchodnou činnosťou so zlatom, t.j. nakupovali a predávali zlato v nezmenenom stave, nemali oprávnenie vyrábať investičné zlato alebo pretvárať zlato na investičné zlato. Podľa názoru krajského súdu daňové orgány postupovali v súlade so zákonom, ak neuznali žalobcom uplatnený odpočet DPH z dodávateľských faktúr od spoločnosti A Energie, s.r.o., pretože nepreukázal, že predmetom nákupu nebolo investičné zlato.

Krajský súd považoval tiež za nesporne preukázané, že žalobca si v zdaňovacom období máj 2008 uplatnil odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH z nákupu zlata od dodávateľa spoločnosti A.J. Secret Consulting, s.r.o., Bratislava v celkovej sume 9 823 746 Sk z dodávateľských faktúr: č. 4/2008 zo dňa 21. 5. 2008, č. 5/2008 z 27. 5. 2008, č. 7/2008 z 28. 5. 2008 a predmetom všetkých faktúr bol tovar označený ako Au pásy hrúbky 5 mm., hmotnosť v gramoch, rýdzosť 999,9. K obchodom, ktoré žalobca uzavrel so spoločnosťou A.J.Secret Consulting, s.r.o. Bratislava, krajský súd konštatoval, že prvým dodávateľom zlata na územie Slovenskej republiky bol rakúskej dodávateľ Sch?eller Münzhandel GmbH, Wien, táto rakúska spoločnosť fakturovala v roku 2008 spoločnosti HiB Trade, s.r.o., dodanie investičného zlata, následne spoločnosť HiB Trade, s.r.o. predala zlato spoločnosti A.J. Secret Consulting s.r.o. a táto spoločnosť predala zlato nakúpené od HiB Trade, s.r.o. len žalobcovi. Ďalej krajský súd uviedol, že pani N. bola daňovými orgánmi vypočutá počas kontroly DPH za zdaňovacie obdobie roku 2008 vykonanej v spoločnosti A.J. Secret Consulting s.r.o., a preto nebolo dôvodné jej opakované vypočutie. Poukázal na to, že uvedená sa zápisnične vyjadrila, že dodané zlato malo formu plátov a nejednalo sa o investičné zlato, potvrdila, že jediným dodávateľom zlata v roku 2008 pre A.J. Secret Consulting s.r.o., bola spoločnosť HiB Trade, s.r.o..

Poukazom na skutkové okolnosti krajský súd konštatoval, že žalobca mal vedomosť, že predmetom dodávky je investičné zlato, takéto zlato aj nakúpil, a len na jeho výslovnú žiadosť bolo zlato upravené na pláty, pričom hmotnosť a rýdzosť zlata zostala nezmenená; hmotnosť v gramoch je na faktúrach od rakúskeho obchodníka uvedená v celých číslach a rovnako aj vo faktúrach tuzemských obchodníkov so zlatom; v napadnutých rozhodnutiach sú uvádzané výrazy zlaté tehly, ale podľa autorizovaného prekladu znenia rakúskeho zákona o dani z obratu je investičné zlato definované ako zlaté prúty a aj zlaté tehly.

Krajský súd nepovažoval za dôvodné námietky žalobcu uvedené v žalobe pod 1 a 7. Vo vzťahu k námietke 1/ ktorou namietal nezákonnosť opakovanej daňovej kontroly konštatoval, že zákon o správe daní nevylučuje, aby po vykonaní daňovej kontroly zameranej na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH podľa § 79 zákona o DPH nebola vykonaná u daňového subjektu daňová kontrola na odpočet DPH z tovaru a služieb v zmysle § 49 zákona o DPH. Poukázal na to, že vykonanie daňovej kontroly na posúdenie nároku na odpočet DPH nie je zákonom o správe daní vylúčené ani v prípade ak ide o rovnaké zdaňovacie obdobie a posudzované sú okrem iných aj dodávky tovarov a služieb, ktoré už boli predmetom nadmerného odpočtu, pretože pre ich uplatnenie sú zákonom stanovené iné hmotnoprávne podmienky. Nepovažoval za dôvodné tvrdenie žalobcu, že potom ako bola vykonaná daňová kontrola od 27. 7. 2008 do 14. 9. 2009 na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH podľa § 79 zákona o DPH, už nebolo možné vykonať daňovú kontrolu od 4. 5. 2011 do 3. 5. 2012 podľa § 49 zákona o DPH za rovnaké zdaňovacie obdobie t.j. máj 2008.

Vo vzťahu k námietke 2/, ktorou žalobca namietal, že dôkazy získané opakovanou daňovou kontrolou sú nezákonné a v konaní nemožno na ne neprihliadať, krajský súd konštatoval, že v prejednávanej veci nebola vykonaná opakovaná daňová kontrola v zmysle § 15b zákona o správe daní, pre výkon ktorej skutočne neboli splnené zákonné podmienky, avšak správca dane vykonal daňovú kontrolu podľa § 15 zákona o správe daní, ktorá bola zameraná na splnenie podmienok na odpočet DPH podľa § 49 zákona o DPH.

Vo vzťahu k námietke č. 3/, že neprebehlo prvostupňové konanie krajský súd uviedol, že pri posudzovaní tejto námietky, je potrebné vychádzať z § 15 zákona o správe daní a poplatkov, pričom

daňová kontrola nespadá pod procesy rozhodovacie, ale iba zisťovacie (§ 15 ods. 1), výstup z daňovej kontroly (protokol), ktorým sa táto ukončuje je jedným z podkladov na začatie daňového konania (§ 15 ods. 13) a súčasne predstavuje zákonom označený dôkazný prostriedok (§ 29 ods. 4). Krajský súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že vyrubovacie konanie vôbec neprebehlo, keď daňová kontrola ukončená protokolom č. 930040 1/1/266442/2012 z 28. 2. 2012 a dodatku č. 1 z 3. 5. 2012, ktorý bol so žalobcom prejednaný dňa 3. 5. 2012, následne začalo vyrubovacie konanie, poukazom na to, že účelom vyrubovacieho konania nie je opakovane vykonať dôkazy už vykonané, ktoré boli obstarané v rámci daňovej kontroly a ak daňový subjekt nepredložil také dôkazy alebo neuviedol také tvrdenia, s ktorými sa správca dane nevyporiadal počas daňovej kontroly, nie je dôvod opakovať už vykonané dôkazy a vyrubovacie konanie sa obmedzí na vydanie rozhodnutia, v odôvodnení ktorého sú uvedené zistenia a závery daňovej kontroly. Krajský súd tiež poukázal na to, že žalobca v prejednávanej veci po ukončení daňovej kontroly neoznačil žiadne dôkazy, ktoré by neboli známe z daňovej kontroly, a preto nebolo v rozpore so zákonom, keď správca dane nezopakoval vykonanie žalobcom navrhnutých dôkazov. Krajský súd preto túto námietku žalobcu považoval za nedôvodnú.

Vo vzťahu k námietke 4/, ktorou žalobca namietal závažné procesné pochybenie zo strany žalovaného, ktoré spočívalo v nedodržaní zákonom stanovenej lehoty na vydanie rozhodnutia podľa § 44 ods. 6 zákona o správe daní, krajský súd uviedol, že z administratívneho spisu je zrejmé, že správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2008 podľa § 15 zákona o správe daní (nie opakovanú daňovú kontrolu podľa § 15b), túto kontrolu ukončil protokolom z 28. 2. 2012 a jeho dodatkom z 3. 5. 2012, rozhodnutie - dodatočný platobný výmer vydal dňa 4. 5. 2012, t.j. v 15 dňovej lehote v súlade s § 44 ods. 6 v nadväznosti na § 15 ods. 13 zákona č. 511/1992 Zb.. Krajský súd mal za to, že nález Ústavného súdu Slovenskej republiky v III. ÚS 24/2010 - 57 na danú vec nemožno aplikovať, pretože správca dane nevykonal opakovanú daňovú kontrolu podľa § 15b, ale podľa § 15 ods. 2 tohto zákona, a preto aj túto námietku považoval za nedôvodnú.

Vo vzťahu k námietke 5/, že žalovaný len prevzal záver správcu dane o nepreukázaní dodania priemyselného zlata od spoločnosti A.J. Secret Consulting,s.r.o., a na túto okolnosť nevypočul bývalú konateľku spoločnosti Z., krajský súd uviedol, že z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že správca dane v priebehu daňovej kontroly vypočul D. a prostredníctvom Daňového úradu Bratislava 1 aj Z.; správca dane žalobcu písomne oboznámil so všetkými zisteniami, na základe ktorých prijal záver, že žalobca nakúpil od A.J. Secret Consulting,s.r.o. a od A Energie, s.r.o. zlato, ktoré vykazovalo v zmysle § 67 zákona o DPH všetky znaky investičného zlata, poukazom na obsahovú totožnosť s námietkou v bode 4/ krajský súd i túto námietku považoval za nedôvodnú.

Vo vzťahu k námietke 6/, že spoločnosti A Energie, s.r.o. a A.J. Secret Consulting,s.r.o., nemali nič spoločné, pričom spoločnosť A.J. Secret Consulting s.r.o. riadne fungovala a daňovými kontrolami neboli u tejto spoločnosti zistené žiadne nedostatky, krajský súd konštatoval, že z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že obe spoločnosti dodali v kontrolovanom zdaňovacom období žalobcovi zlato, ktoré vykazovalo znaky investičného zlata podľa § 67 zákona o DPH, z ktorých faktúr si žalobca uplatnil odpočet DPH. Podľa názoru krajského súdu žalobca neuniesol dôkazné bremeno a v konaní vierohodne nepreukázal, aké zlato mu bolo skutočne dodané, a preto i túto námietku považoval za nedôvodnú.

Vo vzťahu k námietke 7/, v ktorej žalobca uviedol, že sa pridrižiava obsahu pôvodnej žaloby tvrdiac že v konaní ide o také vady, ktoré mali vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a ide o dôvod, na ktorý súd musí prihliadať podľa § 250i ods. 3 O.s.p., krajský súd poukazom na to, že žaloba musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napadá, vyjadrenie v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napadá, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu a aký konečný návrh robí (§ 249 ods. 2 O.s.p.), uviedol, že žalobca len všeobecne odkazuje na pôvodnú žalobu a neuviedol konkrétne dôvody, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia s tým, že súd v správnom konaní nevyhľadáva za žalobcu konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktoré podľa § 249 ods. 2 O.s.p. majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktorými je súd podľa § 250h O.s.p. viazaný. Podľa názoru krajského súdu právoplatne skončená vec nemôže byť prejednávaná znova (§ 159 ods. 3 O.s.p.) a ani na dôvody uvedené v pôvodnej žalobe, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté, nemôže súd prihliadnuť v ďalšom konaní, ak v novej žalobe neboli výslovne uvedené.

Záverom krajský súd konštatoval, že v danej veci nebola vykonaná opakovaná daňová kontrola podľa § 15b zákona o správe daní a daňová kontrola na zistenie oprávnenosti uplatneného nadmerného odpočtu dane podľa § 79 zákona o DPH nevyklučuje, aby správca dane vykonal za rovnaké zdaňovacie obdobie riadnu daňovú kontrolu na zistenie, či daňový subjekt si odpočet DPH uplatnil v súlade s § 49 zákona o DPH, majúci za to, že žalovaný ako aj správca dane dostatočne zistili skutkový stav za kontrolované zdaňovacie obdobie máj 2008, zabezpečili potrebné dôkazy, ktoré neboli získané v rozpore so zákonom, dôkazy správne vyhodnotili a vyvodili z nich správny právny záver, že žalobca nesplnil zákonné podmienky na odpočet DPH podľa § 49 ods. 2 písm. a/ v spojení z § 49 ods. 1 zákona o DPH, pretože žalobca nadobudol od svojich dodávateľov v kontrolovanom zdaňovacom období len investičné zlato, ktoré je oslobodené od dane z pridanej hodnoty podľa § 67 ods. 3 zákona o DPH. Krajský súd nezistil procesné pochybenia na strane daňových úradov, a preto žalobca nebol ukrátený na svojich právach nezákonným postupom žalovaného a správcu dane.

Krajský súd dospejúci k záveru, že žalovaný rozhodol v súlade so zákonom, žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods.1 O.s.p..

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p., žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože bol v konaní neúspešný.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie správcu dane zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

V dôvodoch odvolania namietal, že rozsudok krajského súdu je nezákonný a vecne nesprávny a to z dôvodu, že je zmätočný a nepreskúmateľný pre nedostatok a nezrozumiteľnosť dôvodov, keď skutkové závery ním prijaté sú v rozpore s obsahom jednotlivých dôkazov ako i v rozpore s dôkazmi v ich vzájomnej súvislosti, čo viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci. Trval na tom, že napadnuté rozhodnutie vychádza z tzv. opakovanej daňovej kontroly, ktorá bola nezákonná, a preto vo veci na ňu nemožno prihliadať. Poukázal na skutkové zistenia predchádzajúce rozhodnutiu správcu dane a žalovaného - po zrušení pôvodného rozhodnutia žalovaného rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/65/2010 - 61 z 20. 10. 2010, následne Daňové riaditeľstvo SR rozhodnutím I/226/84 - 4087/2011/994159 - r z 13. 1. 2011 zrušilo pôvodné rozhodnutie Daňového úradu Trenčín z 18. 9. 2009 a vec vrátilo na ďalšie konanie. Zdôraznil, že zrušujúcim rozhodnutím DR SR sa vec procesne dostala do štádia začatia vyrubovacieho konania, a preto vzhľadom na záväznosť výroku rozhodnutia DR SR bolo povinnosťou správcu dane pokračovať v konaní a vo veci v súlade so záväzným právnym názorom rozhodnúť, avšak napriek tomu do dnešného dňa toto konanie nebolo ukončené. Považoval za vylúčené, aby súbežne pri neskončení pôvodného konania prebehla daňová kontrola a následné daňové konanie o tej istej dani za to isté zdaňovacie obdobie. Vytýkal žalovanému ako aj krajskému súdu, že sa vôbec nezaoberali touto jeho námietkou, čím rozsudok krajského súdu i rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre neexistenciu dôvodov.

Taktiež vytýkal krajskému súdu, že sa v napadnutom rozhodnutí jeho námietkou, že ide o opakovanú daňovú kontrolu náležite nezaoberal a nevysporiadal, pričom prevzal len tvrdenie žalovaného, že ide o dve rozličné kontroly. Poukazom na zákonnú úpravu § 15 tvrdil, že zo strany žalovaného ide o špekulatívny nezákonný výklad v snahe zakryť nezákonnosť predchádzajúceho postupu. Žalobca taktiež trval na námietke týkajúcej sa nezákonnosti použitých dôkazov, keď správca dane v druhej daňovej kontrole použil všetky dôkazy získané v nezákonne vykonanej daňovej kontrole, čím tieto dôkazy sú nezákonné a nemožno ich použiť.

Nesúhlasil s argumentáciou súdu prvého stupňa k jeho námietke, že vôbec neprebehlo prvostupňové konanie, považujú v tejto časti rozhodnutie krajského súdu tiež za nepreskúmateľné pre nedostatok a nezrozumiteľnosť dôvodov. Namietal, že krajský súd sa vôbec nezaoberal podstatou obsahu jeho žalobnej námietky, ktorou namietal závažné procesné pochybenie žalovaného spočívajúce v nedodržaní zákonom stanovenej lehoty na vydanie rozhodnutia podľa § 44 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb..

Vytýkal krajskému súdu, že vo vzťahu k námietke, ktorou namietal nesprávnosť postupu pri zisťovaní skutkového stavu, v plnom rozsahu prevzal argumentáciu žalovaného. Výslovil názor, že krajský súd

nesprávne vyhodnotil unesenie dôkazného bremena v danom prípade, zdôrazniac, že je len prirodzené, že po štyroch rokoch spoločnosť A. Energie, s.r.o., už mohla skončiť podnikanie a tak je na ťarchu daňových orgánov, ak sa im v danej súvislosti nepodarilo vykonať dôkaz opaku. Uviedol, že v súvislosti so zákonnosťou vykonania dôkazov sa v celosti pridrižiava na svojich doterajších prednesoch, uvedených v žalobe. Súčasne zdôraznil, že žalovaný, resp. správca dane vykonal dôkazy medzinárodným dožiadaním na rakúsku spoločnosť, pričom tieto dôkazy v skutočnosti boli výsluchom svedka, ku ktorým sa nemohol vyjadriť. Uviedol že, keďže o vykonávaní medzinárodných dožiadaní vôbec nevedel a nemohol týmto osobám klásť otázky, ide o hrubé porušenie jeho základného daňového procesného práva na úzku spoluprácu a súčinnosť podľa § 2 ods. 1,2,8 a § ods. 5, písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. V danej súvislosti dal do pozornosti rozsudky Najvyššieho súdu SR č. 6Sžf/41,42,43,44/2012 z 24. 4. 2013 a č. 2Sžf/39, 40/2012 z 19. 6. 2013.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby najvyšší súd odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

V dôvodoch vyjadrenia uviedol, že naďalej trvá na svojom právnom názore vyslovenom v napadnutom rozhodnutí ako aj na svojich vyjadreniach a stanoviskách k predmetnej žalobe.

III.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a správcu dane - Daňového úradu Trenčín a následne jeho zrušenia v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správcu dane a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobou napadnutým rozhodnutím č. 1020506/1/1146203/2012/5199-r zo dňa 31. augusta 2012 žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie - dodatočný platobný výmer, Daňového úradu Trenčín č. 9300401/5/240506/2012 z 4. mája 2012, ktorým správca dane podľa § 44 ods.6, písm. b/ bod 1/ zákona č. 511/1992 Zb. žalobcovi vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie máj 2008 v sume 634 985,16 €.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty žalobcovi za zdaňovacie obdobia máj 2008 podľa § 44 ods.6, písm. b/ bod 1/ zákona č. 511/1992 Zb..

IV.

Odvolací súd v medziach odvolania žalobcu preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konania im prechádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a

postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Povinnosťou správneho súdu v odôvodnení svojho rozhodnutia vo veci samej je v súlade s § 246c ods.1 O.s.p. v spojení s § 157 ods. 2 O.s.p. uviesť čoho sa žalobca domáhal, z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, zistenia, či správny orgán dôkazy, na základe ktorých ustálil svoj skutkový a právny záver, vykonal zákonným spôsobom, pri posúdení či správny orgán dôkazy vykonal v súčinnosti so žalobcom ako účastníkom správneho konania a tiež či vykonané dôkazy boli správnym orgánom vyhodnotené v súlade so zákonom, súčasne povinnosťou súdu je uviesť akými úvahami sa pri posudzovaní zákonosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy riadil a svoj právny záver, či preskúmané rozhodnutie správneho orgánu je zákonné alebo nezákonné a z akých dôvodov a súčasne dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa netrpí ani vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov, keď prvostupňový súd práve postupom v súlade s § 246c ods.1 O.s.p. v spojení s § 157 ods.2 O.s.p. náležite uviedol dôvody, na základe ktorých rozhodol, vyporiadajúc sa so zásadnými otázkami nastolenými žalobcom v jeho žalobe. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd v rámci preskúmania zákonosti rozhodnutí daňových orgánov oboch stupňov v rozsahu žalobných a odvolacích dôvodov posudzoval, či daňové orgány oboch stupňov pri rozhodovaní v danej veci vychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a žalobou napadnuté rozhodnutia vydali postupom v súlade so zákonom o správe daní a poplatkov ako aj v súlade s príslušnými ustanoveniami

zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty.

Podľa názoru odvolacieho súdu medzi účastníkmi konania v danej veci ostali sporné otázky, či správca dane, ako aj žalovaný vydali vo veci zákonné rozhodnutie, či v dostatočnom rozsahu bolo vo veci vykonané dokazovanie, či dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom, či vo veci bol zistený správne skutkový stav, či nedošlo k porušeniu zásady zákonnosti, zásady súčinnosti, zásady hodnotenia dôkazov, či postupom daňových orgánov nedošlo k takej vade konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaných rozhodnutí, ako aj či daňové orgány v súlade s príslušnou hmotnoprávnou úpravou posudzovali uskutočnené zdaniteľné plnenia, najmä, či daňové orgány oboch stupňov správne zistili a vyhodnotili charakter tovaru, keď daňové orgány predmetný tovar posudzovali ako investičné zlato a žalobca ako daňový subjekt tvrdil, že predmetom faktúr v danej veci bolo zlato priemyselné.

Odvolací súd zdôrazňuje, že účelom daňovej kontroly a daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov resp. daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Zákonodarca v právnej norme § 2 zákona o správe daní ustanovuje základné zásady daňového konania tak, že v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní (ods.1). Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (ods.2). Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (ods.3). Daňové konanie je neverejné okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje(ods.4). Správca dane je povinný začať daňové konanie aj na vlastný podnet vždy, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj v prípade, že daňový subjekt v tomto smere nespĺnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti (ods.5). Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (ods.6). Všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti (ods.7). Právom i povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcom dane v daňovom konaní (ods.8).

Podľa ust. § 29 ods. 1, 2, 4, 8 zákona č. 511/1992 Zb., dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa ust. § 15 ods. 1,5,6,10,12,13,16 zákona č. 511/1992 Zb. daňovou kontrolou sa zisťuje alebo

preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje; pri správe daní vykonávanej daňovým úradom alebo colným úradom daňovú kontrolu vykonáva zamestnanec správcu dane podľa § 1a písm. j) prvého alebo druhého bodu na základe poverenia miestne príslušného správcu dane. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len "kontrolovaný daňový subjekt"), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly, b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami, c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu, e) klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní, f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim, g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti: a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu, b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly, c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou, d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia, e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom, g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

O výsledku zistenia z daňovej kontroly alebo o určení dane podľa pomôcok vyhotoví zamestnanec správcu dane protokol, ktorý doručí podľa § 17 alebo § 17a kontrolovanému daňovému subjektu spolu s výzvou na vyjadrenie sa k protokolu a na jeho prerokovanie; vo výzve určí dátum prerokovania protokolu, pričom prerokovanie protokolu sa môže uskutočniť až po uplynutí lehoty na vyjadrenie kontrolovaného daňového subjektu k tomuto protokolu. Kontrolovaný daňový subjekt je oprávnený písomne sa vyjadriť k protokolu najneskôr do ôsmich pracovných dní odo dňa jeho doručenia. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť. Ak sa kontrolovaný daňový subjekt písomne vzdá práva na vyjadrenie k protokolu alebo požiada správcu dane o prerokovanie protokolu v lehote kratšej, ako je určená vo výzve na prerokovanie protokolu, môže zamestnanec správcu dane na požiadanie kontrolovaného daňového subjektu prerokovať protokol aj v kratšej lehote. Ak sa kontrolovaný daňový subjekt v deň určený vo výzve nemôže zúčastniť na prerokovaní protokolu, je povinný určiť si na tento účel zástupcu. Správca dane je oprávnený na základe písomného vyjadrenia kontrolovaného daňového subjektu alebo z vlastného podnetu v protokole opraviť chyby a iné nesprávnosti najneskôr v deň jeho prerokovania s kontrolovaným daňovým subjektom alebo s jeho zástupcom. Vyjadrenie kontrolovaného daňového subjektu k protokolu podľa druhej vety vrátane jeho vyhodnotenia správcom dane správca dane zaznamenaná v dodatku k protokolu. Dodatok k protokolu je súčasťou protokolu.

Po prerokovaní protokolu protokol podpisuje kontrolovaný daňový subjekt alebo jeho zástupca a zamestnanec správcu dane. Odmietnutie podpisu kontrolovaným daňovým subjektom alebo jeho zástupcom zamestnanec správcu dane v protokole zaznamenaná spolu s dôvodom odmietnutia, ak je mu známy. Jedno vyhotovenie protokolu odovzdá zamestnanec správcu dane kontrolovanému daňovému subjektu alebo jeho zástupcovi. Deň prerokovania protokolu sa považuje za deň jeho doručenia. Ak kontrolovaný daňový subjekt alebo jeho zástupca odmietne protokol podpísať alebo prevziať, alebo sa sám alebo jeho zástupca nezúčastní na prerokovaní protokolu v deň určený vo výzve, považuje sa za deň prerokovania a doručenia protokolu deň, ktorý je určený vo výzve na prerokovanie tohto protokolu.

Daňová kontrola je ukončená dňom prerokovania protokolu s kontrolovaným daňovým subjektom alebo jeho zástupcom.

Ustanovenia prvej časti a § 32, 34 a 41 sa primerane použijú aj na daňovú kontrolu.

Podľa ust. § 49 ods. 1, 2 písm. a/ zákona 222/2004 Z. z. právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa ust. § 51 ods. 1, písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa ust. § 67 ods. 1, 3 zákona č. 222/2004 Z. z. na účely tohto ustanovenia investičným zlatom a) je zlato vo forme prútu alebo tehly, ktorého hmotnosť akceptuje trh drahých kovov a ktoré má rýdzosť 995 tisícín a viac, b) sú zlaté mince, ktoré majú rýdzosť 900 tisícín a viac a boli razené po roku 1800 a sú alebo boli zákonným platidlom v krajine pôvodu a predávajú sa za cenu, ktorá nepresahuje trhovú hodnotu zlata obsiahnutú v minciach viac než o 80%.

Od dane je oslobodené dodanie investičného zlata, nadobudnutie investičného zlata z iného členského štátu a dovoz investičného zlata vrátane investičného zlata vo forme certifikátu na alokované alebo nealokované zlato alebo obchodovaného na účet zlata vrátane pôžičiek v zlate a swapových obchodov, ktoré obsahujú vlastnícke práva alebo iné práva týkajúce sa investičného zlata, ako aj obchody týkajúce sa investičného zlata zahŕňajúce futurity a forwardy, ktoré vedú k prevodu vlastníckych práv alebo iných práv týkajúcich sa investičného zlata. Sprostredkovanie dodania investičného zlata v mene a na účet inej osoby je oslobodené od dane.

Podľa § 6 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o účtovníctve“) účtovná jednotka je povinná doložiť účtovné prípady účtovnými dokladmi. Účtovanie účtovných prípadov v účtovných knihách vykoná účtovná jednotka účtovným zápisom iba na základe účtovných dokladov.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o účtovníctve účtovná jednotka je povinná účtovať tak, aby účtovná závierka poskytovala verný a pravdivý obraz o skutočnostiach, ktoré sú predmetom účtovníctva, a o finančnej situácii účtovnej jednotky.

Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že správca dane v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci v súlade so zákonom si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v daňovom konaní postupoval v súčinnosti s daňovým subjektom - žalobcom a vo veci rozhodol vecne a právne správne, z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán rozhodnutie správcu dane preskúmaným rozhodnutím potvrdil v súlade so zákonom, a preto boli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby súdom prvého stupňa.

Žalobca v odvolaní predovšetkým namietal, že krajský súd v dôvodoch napadnutého rozsudku neuviedol podstatu dôvodov žaloby, keďže v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa vo veci samej nedal jednoznačnú odpoveď na zásadné námietky žalobcu uvedené v žalobe proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného správneho orgánu, tvrdiac, že odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu je nepresvedčivé a zjavne neodôvodnené, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok a nezrozumiteľnosť dôvodov.

Odvolací súd námietku žalobcu nepovažoval za dôvodnú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvého stupňa sa vecou náležite zaoberal, keďže zákonnosť napadnutého rozhodnutia

žalovaného správneho orgánu dôsledne posudzoval v rozsahu jednotlivých žalobných dôvodov. Súd prvého stupňa ku každému žalobnému dôvodu dal vyjadrenie podopreté skutkovými zisteniami vyplývajúcimi z predloženého administratívneho spisu žalovaného a vlastný názor, z dôvodu ktorého jednotlivé žalobné dôvody nepovažoval za dôvodné pre zrušenie preskúmaných rozhodnutí daňových orgánov. Argumentácia súdu prvého stupňa vyslovená v odôvodnení napadnutého rozsudku je jasná, určitá a zrozumiteľná, dávajúca vyčerpávajúcu odpoveď na zásadné námietky žalobcu.

Odvolací súd považoval za presvedčivú argumentáciu súdu prvého stupňa, ktorou odôvodnil správnosť záverov daňových orgánov oboch stupňov o tom, že v kontrolovanom zdaňovacom období žalobca ako daňový subjekt nakupoval investičné zlato v rámci zistených obchodníkov so zlatom, kde ako finálny dodávateľ zlata vystupovali spoločnosti A Energie s.r.o. a A.J. Secret Consulting, s.r.o., ktoré spoločnosti sa zaoberali iba obchodnou činnosťou, t.j. nakupovali a predávali tovar - zlato, označené pôvodným rakúskym dodávateľom ako investičné zlato v nezmenenom stave, a preto uplatnenie DPH na dodávateľských faktúrach týchto uvedených spoločností je v rozpore so zákonom o DPH, a preto žalobcovi ako odberateľovi nevznikol nárok na odpočítanie tejto dane, keďže uvedený záver daňových orgánov vychádza z ich logického úsudku prijatého na základe výsledkov skutkových zistení zadovážených správcom dane v rámci daňovej kontroly vykonanej zákonným spôsobom. V danej súvislosti odvolací súd dáva žalobcovi do pozornosti, že súd v rámci súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku vychádza zo skutkového stavu zisteného žalovaným správnym orgánom ku dňu vydania rozhodnutia.

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu a z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa mal preukázané, že prvostupňový súd v rámci súdneho prieskumu napadnutých rozhodnutí žalovaného pre prijatie svojho právneho záveru o zákonnosti preskúmaných rozhodnutí vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu predloženého žalovaným.

V preskúmovacom konaní mal odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa preukázané, že z predloženého administratívneho spisu vyplýva, že daňové orgány oboch stupňov sa náležite vecou zaoberali a dokazovanie vykonávali v súčinnosti s daňovým subjektom - žalobcom. Žalovaný i správca dane pri vydaní rozhodnutí nevychádzali len z daňových dokladov predložených žalobcom, ale najmä z výsledkov dokazovania, ktoré smerovalo k prevereniu a získaniu dôkazov o tom, či predmetné obchody boli uskutočnené spôsobom deklarovaným žalobcom. Skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu potvrdzujú, že správca dane založil svoj právny záver na základe dôkazov vykonaných zákonným spôsobom. Nie je možné súhlasiť s tvrdením žalobcu, že dôkazy vykonané správcom dane nemôžu byť použité z dôvodu ich nezákonnosti, pretože jednak ide o všeobecné tvrdenie, ktoré nemôže mať za následok preukázanie nezákonnosti postupu správcu dane pri zadovážení a vykonávaní dokazovania, ako aj, že z administratívneho spisu - z obsahu protokolu č. 9300401/1/266442/2012 a aj z dodatočného platobného výmeru č. 9300401/5/240506/2012 zo dňa 04.05.2012, je zrejmé, že správca dane využil pri výkone kontroly v súlade s § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. jednak dôkazy získané správcom dane z iných konaní (daňová kontrola DPH za zdaňovacie obdobie január - apríl a jún - november 2008), z odpovedí na dožiadania vydané v r. 2010 od iných správcov dane (DÚ Bratislava, Detva, Myjava, Nové Zámky) a odpovede získané v rámci medzinárodnej výmeny informácií z r. 2010, v roku 2011 správca dane sám vykonal opakované pojednávanie s bývalým konateľom HiB Trade s.r.o. - C., dodávateľom investičného zlata pre A.J. Secret Consulting s.r.o. a požiadal DÚ Bratislava o vypočutie bývalej konateľky A. J. Secret Consulting s.r.o. - Z., ako dodávateľa investičného zlata pre žalobcu. Odvolací súd je tiež toho názoru, že dôkazy, ktoré miestne príslušní správcovia dane získali v rámci iných konaní uskutočnených v roku 2008 a 2009, a ktoré zaslali správcovi dane ako podklad k výkonu kontroly v roku 2011, nemožno považovať za nezákonné dôkazy správcu dane.

Odvolací súd v danej súvislosti dáva do pozornosti žalobcu, že v zmysle § 29 ods.8 zákona o správe daní skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane preukazuje daňový subjekt, správca dane navrhované dôkazy len vykonáva, pričom je na jeho úvahe, či vykoná aj ďalšie dôkazy daňovníkom navrhnuté resp. nenavrhnuté. Správca dane správne zameral svoju pozornosť na obchodné transakcie, na základe ktorých spoločnosť A. Energie, s.r.o. kupovala zlato v obchodnom reťazci daňových

subjektov. Z výsledkov medzinárodnej výmeny informácií pritom vyplynulo, že zlato, ktoré A. Energie, s.r.o. predávala žalobcovi bolo dodávané v reťazci daňových subjektov Sch?eller Münzhandel GmbH - Excelent Gold Plus, s.r.o. - Contel, s.r.o., Lazza s.r.o., Zafiras, s.r.o. - A. Energie, s.r.o. - Zlatá huta, s.r.o. (žalobca). Správca dane správne zamerlal svoju pozornosť aj na obchodné transakcie, na základe ktorých spoločnosť A.J.Secret Consulting, s.r.o. Bratislava kupovala zlato v obchodnom reťazci daňových subjektov, pričom z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že prvým dodávateľom zlata na územie Slovenskej republiky bol rakúskej dodávateľ Sch?eller Münzhandel GmbH, Wien, táto rakúska spoločnosť fakturovala v roku 2008 spoločnosti HiB Trade, s.r.o., dodanie investičného zlata, následne spoločnosť HiB Trade, s.r.o. predala zlato spoločnosti A.J. Secret Consulting s.r.o. a táto spoločnosť predala zlato nakúpené od HiB Trade, s.r.o. len žalobcovi.

Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa z výsledkov vykonaného dokazovania v daňovom konaní vyplýva, že žalobca spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti nepreukázal, že obchody, ním deklarované v daňových priznaniach za sledované zdaňovacie obdobie (máj 2008) na základe faktúr predložených k daňovej kontrole, sa uskutočnili spôsobom ním tvrdeným, pričom preukázanie týchto skutočností zaťažovalo dôkazným bremenom práve žalobcu v zmysle § 29 ods.8 zákona č. 511/1992 Zb.. V tomto kontexte odvolací súd zdôrazňuje, že dôkazné bremeno leží na daňovom subjekte - žalobcovi, ktorý má preukázať skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom. Z uvedených dôvodov žalobcu zaťažovala dôkazná povinnosť aj na tú skutočnosť, že predmetom obchodov bol tovar, ktorý mal charakter ním deklarovaný, najmä z dôvodu, že podliehal samostatnej právnej úprave v zmysle hmotného práva (§ 67 ods.3 zákona č. 222/2004 Z.z.).

Na podporu uvedeného najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok.“

Odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa ako aj žalovaný, že samotné tvrdenie žalobcu, že predmetom obchodov bolo priemyselné zlato, resp. samotný údaj v dodávateľskej faktúre, nie je možné považovať za právne relevantné, pre splnenie zákonných podmienok ustanovených v § 49 v spojení s § 51 zákona o DPH, v zmysle ktorých pri odpočítaní dane musí daňový subjekt viesť preukázať oprávnené uplatnenie odpočítania dane. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu ako aj z odôvodnení rozhodnutí daňových orgánov je zrejmé, že správca dane spochybňoval uskutočnenie zdaniteľných plnení dodávateľskými spoločnosťami, predmetom ktorých bola dodávka zlata, keďže pre možnosť uplatnenia si odpočtu DPH z zdaniteľných plnení je podstatné, aby uskutočnená dodávka tovaru deklarovaná na faktúrach reálne spĺňala zákonom predpokladané podmienky, čo však správca dane vykonaným dokazovaním žalobcovi spochybnil, resp. vyvrátil. V konaní bolo nepochybne preukázané, že dodávateľské spoločnosti nemohli žalobcovi dodať priemyselné zlato. Odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa, že zo skutkových zistení danej veci je zrejmé, že žalobca ako daňový subjekt nevedel preukázať, že na základe faktúr, predložených k daňovej kontrole, v sledovaných zdaniteľných obdobiach mu dodávateľské spoločnosti dodali zlato priemyselné, keď výsledky z medzinárodnej výmeny informácií potvrdili, že dodávateľia žalobcu, resp. ich dodávateľia, nakupovali zlato len od rakúskeho dodávateľa - Sch?eller Münzhandel GmbH, ktorý je obchodnou spoločnosťou zaoberajúcou sa nákupom a predajom investičného zlata, všetky dodávky tovaru - zlata v roku 2008 od uvedeného rakúskeho dodávateľa na základe vystavených faktúr mali charakter investičného zlata vo forme zlatých tehličiek, pričom rakúsky dodávateľ dodávku

investičného zlata oslobodil od platenia DPH v zmysle rakúskeho zákona o DPH, zlato bolo priamo prepravované z uvedenej rakúskej spoločnosti do spoločnosti žalobcu a zo strany daňových subjektov HiB Trade, s.r.o. ani A.J. Secret Consulting, s.r.o. neboli predložené žiadne dôkazy, potvrdzujúce prepracovanie zlata, a preto aj údaj uvedený na faktúrach vystavených spoločnosťou A.J. Secret Consulting, s.r.o. - zlaté pásy, vyznieva účelovo, aby uvedená forma nespĺňala charakter investičného zlata, pričom rýdzosť zlata bola na faktúrach uvedená 999,9 (zákonom predpokladaná). Listinné dôkazy tvoriace súčasť odpovede na medzinárodnú výmenu informácií - prepravná objednávka- príkaz na prepravu, medzinárodný prepravný list, tiež potvrdzujú, že na prepravných dokladoch je ako odosielateľ tovaru uvedená rakúska spoločnosť Sch?eller Münzhandel GmbH, a adresa príjemcu je uvedená - Zlatá huta s.r.o. Trenčín. Rovnako to bolo aj v prípade obchodov so spoločnosťou A. Energie, s.r.o.. Nemožno nechať bez povšimnutia ani skutočnosť, že dodávateľské spoločnosti žalobcu so zlatom len obchodovali, pričom nemali oprávnenie na jeho spracovanie, ktorá skutočnosť mohla a mala byť známa aj žalobcovi z obchodného registra. Skutkové okolnosti aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa dôvodne podmienili pochybnosti správcu dane o faktickom uskutočnení predmetných obchodov - dodaní priemyselného zlata, ktoré žalobca predloženými dokladmi ku kontrole nevyvrátil, keď nepredložil také doklady (objednávky, dodacie a preberacie listy a pod.) ktoré by spôsobom vylučujúcich akékoľvek pochybnosti ním deklarované tvrdenia potvrdzovali.

Vzhľadom na uvedené aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca v danej veci nepostupoval v súlade so zákonom o DPH a neoprávnene si uplatnil zo sporných faktúr odpočet DPH za zdaňovacie obdobia máj 2008.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, ktorou namietal, že napadnuté rozhodnutie vychádza z tzv. opakovanej daňovej kontroly, ktorá bola nezákonná, a preto vo veci na ňu nemožno prihliadať. Poukazom na skutkové zistenia predchádzajúce rozhodnutiu správcu dane a žalovaného, zdôraznil, že zrušujúcim rozhodnutím DR SR sa vec procesne dostala do štádia začatia vyrubovacieho konania, a preto vzhľadom na závažnosť výroku rozhodnutia DR SR bolo povinnosťou správcu dane pokračovať v konaní a vo veci v súlade so záväzným právnym názorom rozhodnúť, avšak napriek tomu do dnešného dňa toto konanie nebolo ukončené, považujúc za vylúčené, aby súbežne pri neskončení pôvodného konania prebehla daňová kontrola a následné daňové konanie o tej istej dani za to isté zdaňovacie obdobie, a súčasne namietajúc, že žalovaný ako aj krajský súd sa vôbec nezaoberali touto jeho námietkou.

Z právnej úpravy citovanej vyššie vyplýva, že zákonodarca v zákone o správe daní zveruje do právomoci daňových orgánov zistiť alebo preveriť základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti. Zákonodarca v zákone o správe daní súčasne zveruje do právomoci Daňovému riaditeľstvu SR metodicky riadiť a usmerňovať správcu dane ako aj v rámci odvolacieho konania naprávať a odstraňovať pochybenia v konaniach a rozhodnutiach správcu dane.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcej z administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca ako daňový subjekt podal daňové priznanie DPH za zdaňovacie obdobie máj 2008 dňa 4. 6. 2008, v ktorom si uplatnil nadmerný odpočet vo výške 15 717 879,-Sk; správca dane podľa § 79 ods. 2 zákona o DPH v spojení s § 15 ods. 14 zákona o správe daní začal kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH; správca dane pri výkone kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH nedodržiaval jednoročnú lehotu na ukončenie kontroly, z ktorého dôvodu Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č.k. 11S/65/2010 - 61 zrušil rozhodnutie žalovaného číslo I /226/84 - 45877/2010/994159-r a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. V predmetnej preskúmvanej veci bola kontrola vykonaná na základe rozhodnutia odvolacieho orgánu č. I/226/84-4087/2011/994159 - r zo dňa 13. 1. 2001, ktorým rozhodnutím daňové riaditeľstvo zrušilo rozhodnutie správcu dane č. 645/230/79240/09/Feč a vec vrátilo na ďalšie konanie a rozhodnutie, keď v dôvodoch rozhodnutia zaviazal správcu dane, aby sa v ďalšom konaní riadil právnym názorom vysloveným v právoplatnom rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/65/2010 - 61 (v ktorom krajský súd konštatuje nedodržanie zákonnej jednoročnej lehoty pri výkone daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti

nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie máj 2008, a preto protokol z takto vykonanej kontroly má povahu nezákonne získaného dôkazného prostriedku a preto aj rozhodnutie, ktoré vychádza zo skutočností zistených počas nezákonne vykonanej kontroly zachytených v tomto protokole je nezákonné) a súčasne uložiť povinnosť, že správca dane má umožniť žalobcovi vyjadriť sa ku všetkému, čo počas daňovej kontroly vyšlo vo veci najavo. Zo skutkových okolností teda vyplýva, že Daňové riaditeľstvo SR v rozhodnutí zo dňa 13. 1. 2011 neuložilo správcovi dane v ďalšom konaní vykonať opakovanú daňovú kontrolu. Správca dane sa pri výkone daňovej kontroly v danom prípade začatej dňa 4. 5. 2011 riadil právnym názorom krajského súdu i odvolacieho orgánu a v ďalšom konaní postupoval podľa § 15 ods. 2 zákona o správe daní. Vzhľadom k uvedenému zo skutkových zistení teda vyplýva, že správca dane nevykonával opakovanú daňovú kontrolu podľa § 15b zákona o správe daní, ako to namietal žalobca.

Odvolací súd preto súhlasí s argumentáciou krajského súdu, že v danej veci nebola vykonaná opakovaná daňová kontrola podľa § 15b zákona o správe daní a daňová kontrola na zistenie oprávnenosti uplatneného nadmerného odpočtu dane podľa § 79 zákona o DPH nevylučuje, aby správca dane vykonával za rovnaké zdaňovacie obdobie riadnu daňovú kontrolu na zistenie, či daňový subjekt si odpočet DPH uplatnil v súlade s § 49 zákona o DPH, majúť za to, že žalovaný ako aj správca dane dostatočne zistili skutkový stav za kontrolované zdaňovacie obdobie máj 2008, zabezpečili potrebné dôkazy, ktoré neboli získané v rozpore so zákonom, dôkazy správne vyhodnotili a vyvodili z nich správny právny záver, že žalobca nesplnil zákonné podmienky na odpočet DPH podľa § 49 ods. 2 písm. a/ v spojení z § 49 ods. 1 zákona o DPH, pretože žalobca nadobudol od svojich dodávateľov v kontrolovanom zdaňovacom období len investičné zlato, ktoré je oslobodené od dane z pridanej hodnoty podľa § 67 ods. 3 zákona o DPH.

Nemožno súhlasiť ani s tvrdením žalobcu, že by sa žalovaný ako aj krajský súd uvedenou námietkou nezaoberali. Žalovaný sa s uvedenou námietkou žalobcu zaoberal na strane 2 a 3 preskúmaného rozhodnutia, dajúc na ňu odpoveď v dostatočnom rozsahu. Krajský súd sa taktiež v dostatočnom rozsahu vysporiadal s uvedenou námietkou žalobcu v odôvodnení napadnutého rozsudku v na strane 6 a 7, ako aj na strane 12 a 13.

Vzhľadom k uvedenému odvolací nepovažoval námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní za relevantné k vyhovneniu jeho odvolacieho návrhu a dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správca dane ako aj žalovaný vo veci vykonali dokazovanie zákonným spôsobom a v dostatočnom rozsahu, náležite zistili skutkový stav veci, v daňovom konaní postupovali v súčinnosti so žalobcom ako daňovým subjektom, skutkové zistenia vyhodnotili správne a v súlade so zákonom, ktoré skutočnosti náležite aj odôvodnili v odôvodnení preskúmaných rozhodnutí.

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmanej veci postupom v súlade s právnymi normami ustanovenými v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.) v rozsahu žalobných dôvodov náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci a v rámci toho aj zákonnosť rozhodnutia a postupu správcu dane a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa vysporiadal s jednotlivými žalobnými námietkami. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že v preskúmanej veci bolo relevantným spôsobom preukázané, že žalobcovi za zdaňovacie obdobia máj 2008 vznikla daňová povinnosť, pretože žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal dôvodnosť odpočtu DPH na základe obchodov deklarovaných v daňovom priznaní za predmetné zdaňovacie obdobie, a preto daňové orgány oboch stupňov v preskúmanej veci postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcovi ako platiteľovi dane za predmetné zdaňovacie obdobie určili daňovú povinnosť na základe daňovej kontroly vychádzajúcej z vyčíslenej dane žalobcom v daňovom priznaní a dane vyčíslenej daňovým úradom z platieb vyplývajúcich z dôkazov vykonaných v daňovom konaní.

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci a právnych záverov uvedených vyššie napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď pri nedostatku relevantných žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti,

ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

Odvolací súd záverom dodáva, že nemohol prihliadnuť ani na to, že žalobca v danej súvislosti dal do pozornosti rozsudky Najvyššieho súdu SR č. 6Sžf/41,42,43,44/2012 z 24. 4. 2013 a č. 2Sžf/39,40/2012 z 19. 6. 2013.

Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 6Sžf/41,42,43,44/2012 z 24. 4. 2013 nie je možné aplikovať pre daný prípad, pretože z uznesenia (nie rozsudku ako to uvádza žalobca) najvyššieho súdu sp.zn. 6Sžf 41 - 44/2012 -127 zo dňa 24.4.2013, ktorým bol rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S 103/2011-95 zo dňa 25.4.2012 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie, vyplýva, že odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, keďže z napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa nevyplýva ako súd postupoval pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu na základe žaloby, keď v odôvodnení rozsudku vo veci samej nedal jednoznačnú odpoveď na zásadné námietky žalobcu uvedené v žalobách proti napadnutým rozhodnutiam žalovaného správneho orgánu, a preto odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu je nepresvedčivé a zjavne neodôvodnené, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov.

Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 2Sžf/39,40/2012 z 19. 6. 2013 nie je možné taktiež aplikovať pre daný prípad, pretože z uznesenia (nie rozsudku ako to uvádza žalobca) najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžf 39,40/2012 zo dňa 19.6.2013 vyplýva, že odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S 91/2011 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie tiež z dôvodu nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods.1, veta prvá O.s.p a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.